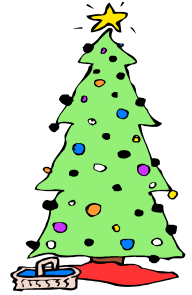

Η ΚΥΨΕΛΗ

Σχολικό περιοδικό του 3/Θ Δημοτικού Σχολείου Σιμόπουλου
(Δραστηριότητα πληροφορικής των μαθητών Ε΄ & ΣΤ΄ τάξης)
Επιμελητής έκδοσης: Τρίμπος Α. Ιωάννης – δάσκαλος Ε΄ & ΣΤ΄ τάξης

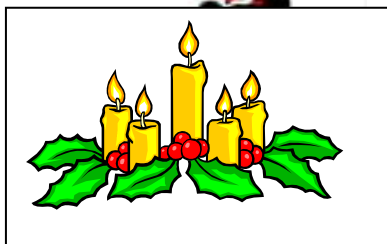
Σχολ.Ετος 2002-2003 - Αρ. τεύχους 1- Φθινόπωρο-Χειμώνας 2002
Η διεύθυνση μας στο Ιντερνέτ: <http://www.dim-simop.ilei.sch.gr>
Η διεύθυνση αλληλογραφίας μας: mail@dim-simop.ilei.sch.gr

Περιεχόμενα:

- » σελ. 2 & 12 - Παγκόσμια ημέρα των παιδιών.
- » Σελ. 3 – Ο ρόλος των μηχανών στη ζωή μας.
- » Σελ. 4 – η 28^η Οκτωβρίου
- » Σελ. 5 – ένα γράμμα στους μαθητές γειτονικών μας σχολείων
- » Σελ. 6 – Οι δραστηριότητές μας.
- » Σελ. 7 – η Ειρήνη.
- » Σελ. 11 – Οι δραστηριότητές μας

Το περιοδικό μας μπορείτε να διαβάσετε και από την ιστοσελίδα μας στο διαδίκτυο (ιντερνέτ).

Καλά Χριστούγεννα

Αγάπη: Το φετινό μας όνειρο.

« Να ανατείλουν δύο ήλιοι μαζί...»

Ο ένας τους μες' απ' την άβυσσο του διαστήματος, όπως πάντα, κι ο δεύτερος, ο άλλος, η ΑΓΑΠΗ, μέσ' από την ανθρώπινη άβυσσο»

Είναι τα λόγια του ποιητή Νικηφόρου Βρεττάκου πιο επίκαιρα παρά ποτέ.

Ας αφήσουμε το Χριστό φέτος να γεννηθεί «μέσα» μας, να μας κυριέψει η αγάπη του, να τη δώσουμε απλόχερα, να φτάσουμε στην αναγέννηση του ανθρώπου έτσι όπως επιτελείται με την ενανθρώπιση του ίδιου του Θεού, είναι το μήνυμα, η σημασία των Χριστουγέννων.

Καλές Γιορτές! Με αγάπη, υγεία, ευτυχία σ' όλους!!!

Από το εκπαιδευτικό προσωπικό του σχολείου

Πρόλογος έκδοσης

Αγαπητοί αναγνώστες,

Σας καλωσορίζουμε στην έκδοση του 1^{ου} τεύχους του τριμηνιαίου περιοδικού μας με το όνομα: «Κυψέλη». Η Κυψέλη που κρατάτε στα χέρια σας έχει μια ιστορία. Αποτελεί ουσιαστικά την επανέκδοση της αφού για πρώτη φορά εκδόθηκε το Μάρτιο του 1998 στο Δημοτικό Σχολείο Αχλαδινής. Η αναφορά αυτή έχει σκοπό της να τιμήσει τους αγαπημένους μου μαθητές εκείνης της τριετίας από τη πλευρά μου αλλά και από τη πλευρά των μαθητών του νέου μου σχολείου, του Σιμόπουλου που έχουν τη θέληση να αναδείξουν ακόμη περισσότερο τη «Κυψέλη» μας. Το όνομά της αυτό, σημαίνει την ομαδικότητα και συνεργατικότητα των μαθητών και των δασκάλων του σχολείου μας με σκοπό μια καλύτερη εκπαίδευση. Θα πρέπει να τονιστεί εδώ η προσφορά των μαθητών της Ε΄ & ΣΤ΄ τάξης που αποτελούν τη δημοσιογραφική ομάδα του περιοδικού μας οι οποίοι πληκτρολόγησαν το μεγαλύτερο μέρος των εργασιών που θα διαβάσετε.

Καλή ανάγνωση!

Τρίμπος Α. Ι. -δάσκαλος

Σαν σήμερα...

59 χρόνια πέρασαν από τις 13 Δεκεμβρίου του 1943 όταν τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής διέπραξαν στα Καλάβρυτα, ένα από τα πιο φρικιαστικά ναζιστικά εγκλήματα. Για να εκδικηθούν το φόνο δικών τους στρατιωτών από τις ανταρτικές ομάδες έκαψαν όλα τα σπίτια και σκότωσαν όλους σχεδόν τους άνδρες· από τους 700 σώθηκαν μόνο 11, ενώ ταυτόχρονα έκλεισαν όλα τα παιδιά και τις γυναίκες στο σχολείο και έβαλαν φωτιά. Γλίτωσαν όμως την τελευταία στιγμή από κάποιο στρατιώτη, ο οποίος από ανθρωπισμό και δική του πρωτοβουλία άνοιξε την πόρτα και έφυγαν.

**11 Δεκεμβρίου: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ
ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ**
ή αλλιώς: «Τα παιδιά που δεν
γιορτάζουν σήμερα»

Παγκόσμια Ημέρα του Παιδιού η 11^η Δεκεμβρίου και τα σχετικά στοιχεία της **UNICEF** είναι συγκλονιστικά, αποκαρδιωτικά. Περισσότεροι από 250 εκατομμύρια ανήλικοι εργάζονται παρανόμως, ενώ 100 εκατομμύρια παιδιά ζουν στους δρόμους. Υπάρχουν άλλα 100 εκατομμύρια παιδιά, κυρίως κορίτσια, τα οποία δεν πηγαίνουν σχολείο, ενώ περίπου 700 εκατομμύρια παιδιά ζουν με λιγότερο από ένα ευρώ την ημέρα. Τουλάχιστον 60 εκατομμύρια παιδιά εργάζονται κάτω από ιδιαίτερα δύσκολες, έως απάνθρωπες συνθήκες. Ισως το πιο ανατριχιαστικό στοιχείο είναι ότι ένα εκατομμύριο παιδιά, ετησίως, πέφτουν θύματα εκμετάλλευσης. Είναι σαφές ότι δεν μιλάμε για μια ημέρα γιορτής αλλά ντροπής...

Τα σχολειά μας είναι το μέσο προστασίας και οι υπερασπιστές όλων των παιδιών και πρέπει όλοι μαζί να υποστηρίζουμε συμπαραστεκόμενοι το πολλαπλό έργο τους.

Σκέφτομαι και γράφω: «Το ελάφι διηγείται την ιστορία του»

Μια φθινοπωρινή μέρα ένα όμορφο ελάφι που ζούσε στο δάσος του Παρνασσού έκανε βόλτες γύρω από ένα μικρό ποταμάκι. Εγώ είχα πάει να μαζέψω

μερικά λουλούδια γιατί η μαμά μου γιόρταζε. Εκεί που προχωρούσα ξένοιαστα μέσα στο δάσος άκουσα φωνές στα δεξιά μου, τις ακολούθησα. Έφτασα...

κρύφτηκα πίσω από ένα θάμνο και τι να δω! Ένα ελάφι διηγούνταν την ιστορία της ζωής του σε ένα μεγάλο χρυσόψαρο τόσο μεγάλο όσο και μια τσιπούρα κι αυτό άκουγε με ενθουσιασμό και αγωνία προσεκτικά. Του διηγήθηκε πως έφτασε ως εκεί, γιατί ήταν εκεί πολλά χρόνια τώρα κι ότι μέχρι τώρα δεν είχε γνωρίσει καλύτερο φίλο από αυτόν – το χρυσόψαρο. Εγώ έστεκα ακόμη πίσω από τον θάμνο ασάλευτη. Τελειώνοντας το ελάφι είπε: «Μα εγώ σου διηγήθηκα την ιστορία μου, σειρά σου τώρα...». Το χρυσόψαρο άρχισε να λέει πως για να φτάσει ως εκεί είχε περάσει μέσα από ένα

υπόνομο όπου όμως ένα μεγαλύτερο ψάρι το έφαγε και γλίτωσε μόνο όταν το ψάρι αυτό το σκότωσαν κάτι παιδιά και έτσι κατάφερε να ξεγλιστρήσει από το στόμα του και να γλιτώσει! Μετά από λίγο το ελάφι του είπε: έχουμε πει την ιστορία της ζωής μας αλλά ακόμα δεν έχουμε συστηθεί! Με λένε Νότη του αποκρίθηκε το χρυσόψαρο, εσένα; Εμένα με λένε Ντίνο έκανε το ελάφι και συμπλήρωσε: ωραία τώρα είμαστε για πάντα φίλοι... Απίθανη ιστορία έτσι; Εγώ πάντως σας την διηγήθηκα και το μόνο που δεν ξέρω είναι αν με πιστέψατε..!

Μαρία Γεωργίου-Λιάτση, μαθήτρια ΣΤ΄ τάξης

Σκέφτομαι και γράφω: «Μια ή περισσότερες επιθυμίες μου».

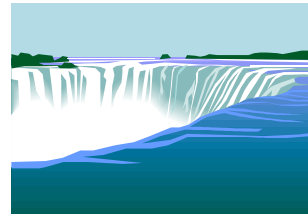
Επιθυμία μου είναι να ταξιδέψω κάποτε στην Αμερική. Να πετάξω με το αεροπλάνο για δέκα ώρες πάνω από τη Μεσόγειο και τον Ατλαντικό Ωκεανό και να βρεθώ στο τεράστιο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης, το Κένεντι. Θα πήγαινα στην Πέμπτη λεωφόρο όπου είναι το κέντρο του κόσμου όπου συχνάζουν άνθρωποι απ' όλα τα μέρη του κόσμου, καλλιτέχνες, μουσικοί, αστέρια του Χόλυγουντ...θα έκανα τα ψώνια μου στα περιζήτητα μαγαζιά, θα έτρωγα πλάι με ανθρώπους

που θαυμάζω, θα ζητάγα αυτόγραφα ζώντας έτσι σ'ένα όνειρο. Αργότερα θα επισκεπτόμουν το άγαλμα της Ελευθερίας και το ταξίδι μου θα συνεχιζόταν στην πρωτεύουσα των Ηνωμένων Πολιτειών την Ουάσιγκτον. Θα είχα έτσι την ευκαιρία να δω το Λευκό οίκο που είναι το στρατηγείο του ισχυρότερου Προέδρου του κόσμου.

Από κει θα αποχωρούσα για τους καταρράχτες του Νιαγάρα. Στη συνέχεια θα φορέσω στην ειδική στολή για να πάρω το караβάκι και να μπορέσω να βρεθώ εκεί που πέφτουν τα νερά με ορμή.

Βέβαια! Πώς το ξέχασα; Ο τελευταίος μου σταθμός είναι στη Νάσα, όπου γίνονται όλες οι

προετοιμασίες για τα ταξίδια στο διάστημα.

Η επιθυμία μου πιστεύω ότι θα πραγματοποιηθεί τα Χριστούγεννα, επειδή κερδίσαμε δυο αεροπορικά εισιτήρια σε ένα «διαγωνισμό γνώσεων» και μόλις επιστρέψω θα σας συνεχίσω την αφήγησή μου...

Μαρία Γεωργίου Λιάτση
Μαθήτρια ΣΤ΄ τάξης

Σκέφτομαι και γράφω: «Ποιο ρόλο παίζουν οι μηχανές στη ζωή μας»

Μια μέρα πηγαίνοντας στο σχολείο καθώς η σκέψη μου αρμένιζε στα μαθήματα της

ημέρας, σκόνταψα πάνω σε ένα βαρύ και μεγάλο μηχάνημα, που έμοιαζε με βτουλάπα. Γύρω του είχαν μαζευτεί πολλοί άνθρωποι και το παρατηρούσαν. Κατάλαβα ότι πρόκειται για το καινούριο μηχάνημα που βγάζει καφέ και αναψυκτικά. Το είχαν τοποθετήσει στη μέση της πλατείας και το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν ότι οι καφετζήδες και οι ψιλικατζήδες θα χρεοκοπούσαν γιατί τη δουλειά τους θα την έκανε αυτή η μηχανή. Η αλήθεια είναι ότι οι μηχανές αποτελούν ένα μεγάλο μέρος της ζωής μας. Τις μηχανές τις επινόησε ο άνθρωπος για να του προσφέρουν μια πιο άνετη ζωή. Όμως οι μηχανές με τον καιρό απέκτησαν διάφορα μειονεκτήματα όπως ότι ο άνθρωπος έχασε τη χαρά να δημιουργεί διάφορα πράγματα με τα χέρια του γιατί όλα βγαίνουν τυποποιημένα από τις μηχανές. Δε λέω η υψηλή τεχνολογία βοήθησε πολύ την Ιατρική και τη Φαρμακευτική όσον αφορά στην τελειοποίηση πολλών φαρμάκων. Όμως δημιούργησαν άγχος στον άνθρωπο και κατέστρεψαν την αρμονία της φύσης. Γι'αυτό λοιπόν ο άνθρωπος και η πολιτεία πρέπει να κάνει σωστή χρήση των μηχανών.

Μαρία Γεωργίου Λιάτση, μαθήτρια της ΣΤ΄ τάξης